

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/199/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817210603
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3817210603.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitana, PhD., v spore žalobcu: E., proti žalovanému: J., o zaplatenie 8 868,43 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 28. februára 2018, č. k. 6C/22/2017-124, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Žalovaný **m á** proti žalobcovi **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie zdôvodnil tým, že dňa 30.9.2005 uzatvoril žalobca so žalovaným Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere (Zmluva 1), na základe ktorej poskytol žalovaný žalobcovi mimoriadny medziúver č. XXXXXXXXXXXX vo výške 16 597,- eur (500 000,- Sk), ktorý sa podľa podmienok uvedených v čl. I. bode 1 Zmluvy 1 zmenil na stavebný úver č. XXXXXXXXXXXX. Súčasne žalobca a žalovaný dňa 30.9.2005 uzatvorili Dohodu o vydaní a vyplnení biankozmenky. Dňa 16.3.2015 uzatvoril žalobca so žalovaným Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX (Zmluva 2), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi medziúver č. XXXXXXXXXXXX vo výške 40 000 eur. V zmysle čl. IV. bodu 4.2.1.6 Zmluvy 2 bol z prostriedkov úveru prednostne splatený aj stavebný úver č. XXXXXXXXXXXX dňa 30.3.2015 vo výške 5 521,72 eur.

1.2 Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalobca nevedel špecifikovať žalovanú sumu. Žalobca odvodil svoj názor zo skutkových tvrdení, že v roku 2005 uzavrel so žalovaným zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere (Zmluvu 1), pričom v roku 2015 splácal okrem toho aj úver v R. a preto sa rozhodol oba úvery refinancovať, preto v roku 2015 uzavrel so žalovaným zmluvu o stavebnom úvere (Zmluvu 2), pričom k 31.3.2015 mu žalovaný vyčíslil zostatok na úvere z roku 2005 v sume 10 077,44 eur, zostatok na úvere v R. bol 10 696,- eur. Matematickým porovnaním zostatku úveru z roku 2005 a čerpania celkovej sumy úveru v roku 2015 žalobca dochádza k záveru, že žalovaný sa obohatil o sumu 8 868,43 eur. Napriek snahe súdu, aby žalobca zrozumiteľne objasnil, ako dospel k tejto sume, žalobcovi sa nepodarilo preukázať vznik takéhoto nároku. Naopak žalovaný jasne a zrozumiteľne objasnil zdokladoval, aká časť finančných prostriedkov zo Zmluvy 2 bola použitá na stavebný úver z roku 2005 (Zmluvu 1): Prostriedky z úveru poskytnutého na základe Zmluvy z roku 2015 (Zmluvy 2) boli použité na úhradu pasívneho salda na konte sporenia zo zmluvy z roku 2015 vo výške 24,95 eur, suma 5 521,75 eur bola použitá na splatenie stavebného úveru z roku 2005 (Zmluvy 1), suma 10 696,- eur bola použitá na splatenie úveru v R., suma 15 757,30 eur bola prevedená na účet v R., suma 7 520,- eur bola daná na účet žalobcu v N. Zvyšná suma 480,- eur do celkovej sumy úveru 40 000,- eur bola použitá na poplatok za spracovanie zmluvy z roku 2015. Z uvedeného vyplýva, že zo Zmluvy 2

bolo použitých na splatenie dlhu žalobcu zo Zmluvy 1 celkovo 5 521,75 eur. Uvedené preukazuje aj samotná zmluva z roku 2015, výpis z účtu za rok 2015, detail transakcií medziúveru č. XXXXXXXXXXXX a oznámenia o vyplatení finančných prostriedkov z 31.3.2015, 8.4.2015 a 23.2.2016. Žalobcovi musela byť teda zrejmá informácia, aká suma z úverových prostriedkov z roku 2015 je použitá na splatenie úveru z roku 2005. Pre súd zostal neobjasnený mechanizmus tvorby žalobcom uvádzanej sumy 10 777,44 eur, ktorú žalovaný podľa žalobcu „nemal nikam previesť“. Nie je preto dôvodné tvrdenie žalobcu, že žalovaný zo zmluvy z roku 2015 vyplatil len sumu 31 975,- eur.

1.3 Napokon súd prvej inštancie konštatoval, že aj keď žalobu zamieta primárne z dôvodu, že žalobca nepreukázal vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, k nepriznaniu prípadného práva na vydanie bezdôvodného obohatenia by došlo aj z dôvodu premlčania, pretože žalovaný vzniesol námietku premlčania dôvodne. Je nesporné, že k plneniu dlhu zo zmluvy z roku 2005 došlo dňom 30.3.2015, čo bolo žalobcovi oznamované aj listom z 31.3.2015. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka uplynula dvojročná subjektívna premlčacia doba na prípadné vydanie bezdôvodného obohatenia najneskôr v apríli 2017, pričom žaloba bola podaná 30.6.2017. Vzhľadom na skutkové okolnosti uzatvárania zmluvy (refinancovanie úveru na požiadanie žalobcu) nemožno uvažovať o prípadnom úmyselnom obohacovaní na strane žalovaného. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V konaní bol plne úspešný žalovaný, preto mu súd priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie zdôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je zjavne nezákonné a svojvoľné. Súd namiesto práv spotrebiteľa chránil v konaní záujmy dodávateľa (žalovaného), čo je podľa žalobcu v rozpore s čl. 144 Ústavy SR a s medzinárodnými zmluvami. Niet pochýb o tom, že predmetná zmluva je spotrebiteľská, čo potvrdil aj súd. Spotrebiteľ sa nemôže vopred vzdať svojich práv. Žalovaný zmluvou, ktorá je nejasná, nezrozumiteľná a pre spotrebiteľa neprávne zavádzajúca, sa snaží obísť zákon a ponúka úver, ktorý nie je v zákone nikde definovaný, čiže spotrebiteľ nevie, aký náležitosti má mať zmluva a aký zákon má použiť pre tento medziúver. Podľa žalobcu on a jeho zástupkyňa na pojednávaniach dostatočne vysvetlili nezrovnalosti a pochybenia žalovaného pri vyhotovovaní zmluvy. Opýtal sa, čo sleduje žalovaný, ak dáva spotrebiteľom podpisovať zmluvu o medziúvere, ale samotný stavebný úver vzniká až po našetrení si na sporiaci účet; prečo sú účty rozdelené, ale zmluva je len jedna; prečo kým sa nasporí na sporiaci účet, platia sa iba úroky stále z tej istej istiny, ktorá sa neznižuje o žiadnu splátku - toto žalobca považuje za konanie žalovaného v rozpore s Občianskym zákonníkom, pretože v spotrebiteľskom úvere má spotrebiteľ platiť najskôr istinu a až potom úroky a poplatky. Žalobca ďalej uviedol, že v konaní navrhoval aj ďalšie dôkazy, ktoré však súd zamietol. Nakoľko žalobcovi nebola zaslaná zápisnica z druhého pojednávania, kde tieto dôkazy žiadal, nemôže v odvolaní uviesť, o aké dôkazy išlo. Súd prvej inštancie podľa žalobcu nesprávne právne posúdil vec, keď sa stotožnil s námietkou premlčania vznesenou žalovaným. Na to, aby sa žalobca dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, by musel mať v čase, keď k nemu došlo, dostatočné právne znalosti na to, aby si sám dokázal zmluvu vyhodnotiť. Keďže nebolo preukázané, že žalobca tieto právne vedomosti v čase bezdôvodného obohatenia mal, rozhodnutie súdu, že uplynula subjektívna premlčacia lehota, nepovažuje za správne. Žalovaný ako spoločnosť dlhodobo poskytujúca úvery musel mať vedomosť o tom, že úver je bezúročný, a aj napriek tomu vyžadoval od žalobcu zaplatenie úrokov a poplatkov, ide teda podľa žalobcu o bezdôvodné obohatenie úmyselné. Úmysel ponechať si tieto peniaze potvrdil žalovaný podľa žalobcu aj samotným odmietaním vydania bezdôvodného obohatenia. Napokon žalobca v odvolaní uviedol, že o trovách konania mohol súd prvej inštancie rozhodnúť s poukazom na ustanovenie § 257 CSP, čo je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla viesť k nežiaducim tvrdomiam. Súd už pred nariadením pojednávania mohol posúdiť, že ide o zjavne nedôvodnú žalobu a mohol žalobcu podľa § 138 CSP vyzvať na jej späťvzatie, a tak by neboli vznikli žiadnej zo strán trov konania.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že sporná Zmluva o medziúvere nepodlieha právnej úprave zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko úver na základe Zmluvy o medziúvere bol žalobcovi poskytnutý na účel „rekonštrukcie bytu“, čo možno subsumovať pod zmluvy, na ktoré sa zákon o spotrebiteľských úveroch nevzťahoval. Za účelové považuje žalovaný to, že žalobca v konaní po takmer 13 rokoch od uzatvorenia Zmluvy o medziúvere namieta neprijateľnosť v nej dojednaných zmluvných podmienok. Okrem toho neprijateľná zmluvná

podmienka ani nespôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Nie je pravdou, že z medziúveru sa hradili iba úroky a poplatky a ani to, že pri vyúčtovaní v roku 2012 bola suma medziúveru rovnaká t.j. 500 000,- Sk. Z mesačných splátok 5 413,- Sk sa nesplácali len úroky, ale sa aj sporilo na sporiteľskom účte, na ktorom získaval žalobca ako stavebný sporiteľ štátne prémie, a tie sa mu úročili. Ku dňu 31.3.2012 došlo k prideleniu cieľovej sumy a k zúčtovaniu zmluvy o stavebnom sporení s účtom medziúveru, čím sa stal aktuálny dlh na stavebnom úvere 9 683,78 eur. K tvrdeniu žalobcu, že súd nevykonal dôkazy, ktoré žalobca v konaní navrhoval, žalovaný poukázal na zápisnicu o pojednávaní zo dňa 24.1.2018, z ktorej vyplýva, že na otázku súdu ohľadom ďalších návrhov na dokazovanie tak zástupca žalovaného, ako aj žalobcu zhodne uviedli, že ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemajú. K námietke premlčania žalovaný uviedol, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by mal záujem sa bezdôvodne obohatiť, v dôsledku čoho nie je možné aplikovať desaťročnú premlčaciu dobu za údajné úmyselné bezdôvodné obohatenie.

4. Žalobca v následnom písomnom vyjadrení (replike) uviedol, že medziúver, ktorý mu žalovaný poskytol, bol úverom spotrebiteľským a mal sa riadiť zákonom o spotrebiteľských úveroch. Išlo o dva úvery, a to medziúver a stavebný úver, ktoré sa mali spravovať každý iným zákonom. Žalovaný žiadnym relevantným dôkazom nepreukázal, že bol žalobcovi poskytnutý úver v takej výške, ako bol dohodnutý v zmluve, z čoho sa podľa žalobcu dá vyvodiť, že k právoplatnému uzatvoreniu zmluvy nikdy nedošlo. Žalobca má za to, že jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je dôvodný.

5. Žalovaný v ďalšom písomnom vyjadrení (duplike) zopakoval, že Zmluva o medziúvere z roku 2005 bola uzatvorená v súlade s právnymi predpismi, mala všetky náležitosti, ktoré zákon predpisoval, nebola spotrebiteľským úverom v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a nebola pre žalobcu nevýhodná. Rozhodne nešlo o poskytnutie dvoch samostatných úverov, ktoré by sa mali spravovať osobitnými zákonmi, ale o jeden úver, pričom medziúver je len jeho prvou fázou. V roku 2005, keď bola uzatvorená Zmluva 1, poskytovanie medziúveru upravovalo ustanovenie § 12 ods. 2 písm. a) zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení, v zmysle ktorého môže stavebná sporiteľňa dočasne použiť voľné zdroje fondu stavebného sporenia na poskytovanie stavebných úverov za komerčných podmienok na stavebné účely stavebným sporiteľom, ktorí nespĺňajú podmienky na pridelenie stavebného úveru, resp. ešte len sporia. Stavebný úver teda nespĺňa podmienky spotrebiteľského úveru, na základe čoho sa spravuje len zákonom o stavebnom sporení. Pokiaľ žalobca napáda nevyplatenie finančných prostriedkov zo Zmluvy 2 z roku 2015, žalovaný uviedol, že už vo vyjadrení k žalobe z 18.7.2017 jasne špecifikoval, aká suma a kedy bola žalobcovi uhradená, čo podporil aj dôkazmi. Išlo o sumu 24,95 eur, ktorou bolo vyrovnané pasívne saldo na konte sporenia (Zmluva 2), sumu 5 521,75 eur, ktorou bol splatený zostatok stavebného úveru (Zmluva 1), sumu 10 696 eur, ktorou bol splatený úver žalobcu v R. č. XXXXXXXXXX, sumu 15 757,30 eur, ktorá bola prevedená na účet žalobcu vedený v R. a sumu 7 520 eur, prevedenú na účet žalobcu v N.. Rozdiel vo výške 480,- eur spočíval v poplatku za spracovanie medziúveru. Tvrdenia žalobcu, že mu nebol poskytnutý úver v takej výške, aká bola zmluvne dohodnutá, nie sú správne a sú nepravdivé.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

7. Súd prvej inštancie zdôvodnil zamietnutie žaloby tým, že žalobca nevedel špecifikovať žalovanú sumu. Pre priznanie akéhokoľvek finančného plnenia je totiž potrebné nielen ustálenie právneho dôvodu (ktorým je v tomto prípade podľa žalobcu bezdôvodné obohatenie), ale aj výšky požadovaného plnenia (sumy), pričom musí byť zrejmé, ako žalobca k vyčísleniu konkrétnej sumy dospel. V tomto prípade žalobca pred súdom prvej inštancie i v odvolacom konaní rozvíjal rozsiahlu právnu argumentáciu k aplikovateľnosti zákona o spotrebiteľských úveroch, k bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého (medzi)úveru, k započítavaniu splátok, k neprijateľnosti zmluvných podmienok a k ďalším právnym otázkam, avšak na otázku sudkyne súdu prvej inštancie na pojednávaní dňa 6.12.2017, aby vyšpecifikoval výšku a obdobie, za ktoré došlo k bezdôvodnému obohateniu, odpovedal, že to bolo v rokoch 2005 až 2015, ale jednotlivé sumy za uvedené obdobie, ktoré tvoria žalovanú sumu, uviesť nevie; nevie špecifikovať žalovaný nárok. Ani v ďalšom priebehu konania žalobca špecifikáciu (spôsob výpočtu) žalovanej sumy nedoplnil. Pokúsil sa síce o niekoľko rôznych výpočtov, avšak bez toho, aby bolo možné jednoznačne dospieť k ním uplatnenej sume: Na pojednávaní dňa 6.12.2017 zástupca žalobcu uviedol, že úver (pravdepodobne úver zo Zmluvy 1) bol vyplatený 31.3.2015 doplatkom zo strany žalovaného

vo výške 15 757,30 eur a sám žalovaný zaplatil na splátkach sumu 9 708,38 eur, teda spolu bola na Zmluvu 1 zaplatená suma 25 465,68 eur, čo je o 8 868,43 eur viac než mu bolo poskytnuté (16 597,25 eur). Predpoklad žalobcu, že suma 15 757,30 eur z úveru z roku 2015 (Zmluva 2) bola započítaná na úhradu úveru z roku 2005 (Zmluva 1), sa ukázal ako nesprávny (suma 15 757,30 eur mu v skutočnosti bola poukázaná na účet v R., kým na úhradu úveru zo Zmluvy 1 bolo použitých 5 521,75 eur). Druhý výpočet žalobcu porovnaním zostatku úveru z roku 2005 a čerpania celkovej sumy úveru v roku 2015 matematicky nedáva výsledok 8 868,43 eur, čo je suma uplatňovaná žalobcom v tomto konaní.

8. Určenie požadovanej výšky plnenia je pritom súčasťou bremena tvrdenia, ktoré zaťažuje žalobcu. Nepostačuje, že žalobca uvedie ním požadovanú sumu, je potrebné, aby špecifikoval, ako k tejto sume dospel (s výnimkou prípadov, keď je na určenie tejto výšky potrebné posúdenie odborne spôsobilou osobou resp. znalecký posudok; aj v takom prípade však musí žalobca uviesť aspoň základné údaje pre určenie výšky plnenia). Bez špecifikácie výpočtu, ktorým žalobca dospel k uplatnenej sume, nemôže súd efektívne vykonávať dôkazy (a to ani dôkazy v prospech spotrebiteľa, ktoré má súd vykonávať aj bez návrhu, ako naznačoval žalobca v odvolaní), pretože nie je zrejmé, k akým skutkovým tvrdeniam by sa malo dokazovanie vykonávať. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje právny vzťah strán konania. Pri vydaní bezdôvodného obohatenia je hypotézou vznik bezdôvodného obohatenia, čo zahŕňa nielen skutkový dôvod tohto obohatenia (a tiež právny dôvod, avšak právnu kvalifikáciu robí súd), ale aj jeho výšku, taktiež so skutkovými dôvodmi, ktoré nasvedčujú žalobcom uplatnenej výške bezdôvodného obohatenia. Bolo teda povinnosťou žalobcu, aby uviedol, prečo je podľa neho rozsah bezdôvodného obohatenia práve v sume požadovanej žalobou (t. j. výpočet žalovanej sumy na základe jasných skutkových tvrdení o sumách, ktoré od žalovaného dostal a ktoré mu vrátil).

9. V preskúmvanej veci pritom podľa právneho názoru odvolacieho súdu nešlo o prípad, kedy by súd prvej inštancie mal vyzvať žalobcu na doplnenie žaloby. Je potrebné rozlišovať medzi neúplnosťou žaloby a neunesením bremena tvrdenia. Súd má povinnosť zaslať strane výzvu na odstránenie väd podania podľa § 129 CSP len v prípade podania, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, prípadne neúplného alebo nezrozumiteľného podania (vrátane žaloby). Ak však zo žaloby je zrejmé, čo sa ňou sleduje (žaloba obsahuje označenie súdu, strán, žalobný návrh, opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov a podpis žalobcu) a aký je dôvod (základ) uplatňovaného nároku, postup podľa § 129 CSP neprichádza do úvahy. V tomto prípade žaloba obsahovala povinné náležitosti žaloby a tiež zo žaloby bolo zrejmé, že dôvodom žaloby je bezdôvodné obohatenie žalovaného z dvoch zmlúv uzavretých so žalobcom v rokoch 2005 a 2015, nebol preukázaný (resp. nebol žalobcom špecifikovaný) rozsah nároku, preto neexistoval dôvod na výzvu na doplnenie žaloby podľa § 129 CSP. Súd v takom prípade môže na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností požiadať strany o ďalšie skutkové tvrdenia (§ 150 ods. 2 CSP), čo súd prvej inštancie v tomto prípade urobil na pojednávaní dňa 6.12.2017 (pozri bod 7 tohto odôvodnenia), avšak žalobca ani v konaní pred súdom prvej inštancie a ani v odvolacom konaní rozsah (výšku) svojho nároku bližšie nešpecifikoval.

10. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že navrhoval ďalšie dôkazy, ktoré mu súd zamietol, zo zápisnice i z nahrávky pojednávania pred súdom prvej inštancie z 24.1.2018 vyplýva, že žalobca (resp. jeho zástupca) žiadal „od žalovaného amortizačnú tabuľku, akým spôsobom boli preúčtované splátky“ a podobne v závere pojednávania uviedol, že žiada, „aby žalovaný preukázal bonitu a amortizačnú tabuľku“. Na to zástupca žalovaného uviedol, že amortizačnú tabuľku žalovaný k dispozícii nemá, nakoľko túto v r. 2005 nebolo potrebné pri tomto druhu úveru mať. Išlo o návrh na vykonanie dôkazu listinou, o ktorej žalobca predpokladal, že ju má žalovaný k dispozícii, avšak tento predpoklad sa nepotvrdil. V tomto prípade žalovaný predložil všetky listiny, o ktorých bolo možné dôvodne predpokladať, že ich mal k dispozícii, vrátane dôkazov týkajúcich sa spôsobu použitia prostriedkov zo Zmluvy 2 (rozpis použitia jednotlivých súm z tohto úveru pozri v bode 1.2 tohto odôvodnenia), pričom však povinnosť uviesť výpočet žalovanej sumy zaťažovala žalobcu. Podobne preukazovanie, či a ako žalovaný skúmal bonitu žalobcu, nebolo za tohto stavu potrebné, keďže by nijako nevedlo k špecifikácii žalovanej sumy.

11. Za vyššie uvedeníých okolností súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalobu zamietol. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok vo veci samej potvrdil ako vecne správny.

12. K výroku o trovách konania odvolací súd uvádza, že aplikácia ustanovenia § 257 CSP (dôvody hodné osobitného zreteľa) prichádza do úvahy len výnimočne. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa musí súd prihliadať na osobné a majetkové pomery strán konania, na okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu práva na súde a na postoj strán v konaní. Žalobca ani v konaní pred súdom prvej inštancie ani v odvolacom konaní nijako nepreukázal, že by jeho majetkové pomery odôvodňovali aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Okrem toho je zrejmé, že žaloba bola zamietnutá preto, lebo žalobca nevedel vysvetliť, ako dospel k ním uplatňovanej sume 8 868,43 eur. Teda dôvodom zamietnutia žaloby nebolo právne či skutkové posúdenie veci súdom odlišne od názoru žalobcu, ale konanie (resp. nekonanie či nedostatočné konanie) samotného žalobcu v tomto súdnom spore. Preto odvolací súd nevidel dôvod na aplikáciu ustanovenia § 275 CSP. Súd prvej inštancie rozhodol aj o trovách konania vecne správne, keď priznal nárok na ich náhradu žalovanému, ktorý bol v konaní plne úspešný (§ 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP). Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že súd už pred nariadením pojednávania mohol posúdiť, že ide o zjavne nedôvodnú žalobu a mohol ho podľa § 138 CSP vyzvať na späťvzatie žaloby (a tak by neboli vznikli žiadnej zo strán trovy konania), odvolací súd uvádza, že tu nešlo o žalobu, ktorá by bola od začiatku zjavne nedôvodná (inými slovami, v prípade jednoznačnej špecifikácie rozsahu nároku žalobcu mohla byť aspoň čiastočne úspešná), ale o nedoplnenie skutkových tvrdení žalobcom napriek výzve súdu, teda výzva na späťvzatie žaloby podľa § 138 CSP ešte pred pojednávaním neprichádzala do úvahy.

13. V odvolacom konaní mal plný úspech žalovaný. O prípadnej aplikácii ustanovenia § 257 CSP platí to isté, čo bolo uvedené vyššie (bod 12 tohto odôvodnenia). Preto odvolací súd v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal žalovanému voči neúspešnému odvolateľovi (žalobcovi) nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške tejto náhrady trov (rovnako ako o výške náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie) rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).